

Nu am una, dar nu face nimic.” Sau, despre un profesor angajat să o pregătească în particular pentru bacalaureat: „Cunoaște programul bacalaureatului cum cunosc eu almanahul împăraților Chinei.” Desigur Iulia este de multe ori și auto-ironică, tonul ludic al scrisorilor sale fiind întreținut și provocat de tatăl său (cărui îi reproșează mereu prea rara frecvență și dimensiunea redusă a răspunsurilor), cu timpul dialogul lor devenindu-i necesar și din punctul de vedere al nivelului discuțiilor. „Am, într-adevăr nevoie să scriu toate aceste lucruri cuiva. Prietenele mele nu mă înțeleg! Nu au aerul, ele, de a admira ceea ce eu admir.”

Boala instalată înainte de începerea facultății se agravează începând cu cel de-al doilea an la Sorbona, Iulia îngrijorându-și nu numai părinții (din țară savantul scria telegrame desperate și epistole în care insista ca fata să se odihnească, să nu mai muncească atât de mult), cât și profesorii care-i admirau competențele dar în același timp se arătau interesați de sănătatea ei. „[...] dl. Séailles, care conduce conferințele noastre practice, pregătitoare pentru licență, îmi spune tot timpul: [...] Fiți atenți la sănătatea dumneavoastră! Nu vă grăbiți, nu vă istoviți! Îngrijiți-vă! [...] Încep să cred că am aerul de a nu mai sta în picioare, că fața mea, îngălbenită, slăbită, abătută, poate inspira serioase neliniști excelentului meu profesor...” Cu toate acestea Iulia Hasdeu nu dorea să renunțe la studiile sale, nici mai târziu când aproape nu mai putea participa la cursuri, într-o epistolă datată 22 martie 1888, anul morții sale, aceasta scria: „Cât despre a renunța să-mi continui studiile și să mă întorc în țară înainte de a fi cel puțin licențiată, nici nu mă gândesc. Nu aș face-o nici dacă ar trebui să mor și nicio putere umană nu ar putea să mă salveze.” Din păcate, după o cură de aer în Elveția, recomandată de medici, starea fetei s-a înrăutățit foarte mult. Întoarsă la București, boala de plămâni i-a măcinat trupul firav și Iulia Hasdeu s-a stins din viață la 29 septembrie 1888.

Ultima scrisoare a Iuliei cuprinsă în volumul epistolar, datată 29 mai 1888, este expediată din Elveția și, cu toate că vorbește în totalitate despre starea foarte precară a sănătății semnatarului ei, păstrează tonul ironico-umoristic al celor de dinainte. Se interesează, ca de obicei, de soarta căteilor de acasă, de la București, iar post scriptumul e un fel de testament al fetei, îndrăgostită de țara sa și de tradițiile ei: „Te rog, tată, pe dumneata, [...]”, să nu le uiți pe ale mele: dulceturi din scumpa mea Românie și cântecele scumpilor mei țărani!” Volumul mai cuprinde și o Addenda, cu o scrisoare de felicitare a Iuliei copil către mama sa și câteva scrisori ale Iuliei Hasdeu soția către soțul său B. P. Hasdeu.

Iulia Hasdeu – Epistole către tatăl său, B. P. Hasdeu este un volum necesar în literatura română. Grație traducerilor doamnei Jenica Tabacu, schimbul epistolar dintre Iulia și tatăl său este acum accesibil tuturor, personalitatea copilului-geniu al literaturii române revelându-ni-se într-o nouă lumină. Una mult mai caldă, mai umană, diferită de imaginea fantomatică a celei care-i dicta, de dincolo, din moarte, părintelui său cuvintele menite a-i aduce liniștea, dar care, în adevăr, înfioară și astăzi: „Je suis heureuse; je t'aime; nous nous reverrons; cela doit te suffire. Julie Hasdeu”

Construcția simbolică a realității în societatea postmodernă

Elena Abrudan

Sandu Frunză
Comunicare simbolică și seducție. Studii despre seducția comunicării, comportamentul ritualic și religie
București, Tritonic, 2014

Cartea profesorului Sandu Frunză reprezintă o abordare a comunicării simbolice din varii perspective și pune în valoare cercetări asupra practicilor de comunicare, cercetări din domeniul filosofiei, antropologiei, sociologiei, mitologiei, studiilor culturale și științelor comunicării. Nevoia de sens, de mitologizare și ritualizare resimțite de indivizii societății postmoderne privilegiază diversificarea practicilor de comunicare fiind parte din construcția socială a realității, iar mass-media împlinește aceste nevoi prin crearea și difuzarea continuă a mesajelor în modalități din ce în ce mai sofisticate care antrenează deopotrivă gândirea simbolică și fragmente de narațiuni mitice, în încercarea de a răspunde așteptărilor și nivelului de înțelegere a publicului. Spațiul neîngrădit al comunicării este funcțional tocmai datorită posibilității de creare și manipulare a formelor culturii de masă prin mass media, având o influență decisivă în raport cu modul de construire a realității în conștiința postmodernă.

Menționăm că una din metodele de abordare a temei discutate este aceea că autorul pune mereu întrebări, cercetează, descrie situațiile de comunicare așa cum se prezintă ele analizei unui observator atent și potrivit rezultatelor unor cercetători valoroși în domeniu (Jean Baudrillard, Pierre Bourdieu, Lucian Boia, Aurel Codoban, Mihai Coman, Matei Călinescu, Vasile Sebastian Dâncu, Michel Foucault, Nicu Gavriluță, Cliford Geertz, Raul Girardet, Bernard Mieghe, Idel Moshe, Paul Ricoeur, Gianini Vattimo, Dorina Tudor ș.a.). Această analiză minuțioasă este urmată de investigarea posibilităților necesare creionării unei posibile soluții a problemei în chestiune, ceea ce conferă problemelor discutate și cărții în întregime ei o finalitate fericită, fiind o confirmare a maturității și profesionalismului cercetătorului și profesorului Sandu Frunză.

Formația filozofică a autorului privilegiază discutarea diferitelor aspecte ale comunicării din perspectiva filosofiei comunicării. Autorul militază pentru implicarea filosofului în explicarea modului în care comunicarea mediatică contribuie la construirea realității în conștiința individului postmodern. În mod firesc, filosoful trebuie să devină un comunicator capabil să construiască lumi alternative. Această paradigmă mărturisește despre colaborarea îndelungată între profesorul Sandu Frunză și filosoful Aurel Codoban și influența sistemului de gândire al celui din urmă asupra discursului autorului. Respectul și admirația față de profesorul Aurel Codoban, reverberază în citatele și parafrazele pe marginea opiniilor despre comunicare ale autorului menționat. Astfel, Sandu Frunză prezintă construcțiile teoretice ale filosofului Aurel Codoban, care opinează că orice reconstrucție a unui sistem filosofic

și, implicit a noilor semnificații, trebuie să aibă în vedere istoria religiilor, dar în condițiile desacralizării, transcendența este tot mai îndepărtată, referențialitatea este anulată, adevărul se reduce doar la cele comunicate între indivizi, la cultura de masă și, implicit, la producția media, care poate construi realități, adevăruri, într-o lume în care ceea ce nu știm, nu există.

Menționăm că această situație a fost intuită și sugerată de Jorge Luis Borges încă în 1930 – *harta poate exista mult după dispariția imperiului* – și a fost dusă la extrem de Jean Baudrillard în cartea sa *Simulare și Simulacre – simulacrul nu maschează realitatea, ci își datorează existența lipsei realității, simulacrul este adevărat, real*. În aceste condiții, în relația mesaj/canal, conținut/forma de transmitere și receptare termenii relației sunt valorizați diferit de perioada anterioară proliferării mijloacelor de comunicare în masă, conținuturile vehiculate între indivizi pierd din importanță, în timp ce metodele prin care se realizează comunicarea se diversifică și influențează conținuturile manipulate.

Importanța practicilor de comunicare este cu atât mai mare cu cât ele definesc cultura indivizilor și a comunității din care acesta face parte, iar, mai larg, însăși cultura noastră și determină acțiunile, atitudinile care configurează comportamentul și relațiile interumane. Faptul că prin comunicare se transmit semnificații și nu informații, adică un mod de a vedea, simți, gândi și organiza realitatea poate servi drept explicație diferitelor niveluri de interpretare a acelorași conținuturi de către indivizi diferiți.

Un răspuns la o posibilă întrebare referitoare la prezența masivă a internetului, a site-urilor de socializare în viața noastră este înțelegerea de către utilizatori a faptului că sunt prinși într-o relaționare multiplă, interstițială asigurată de canalele de comunicare, mai degrabă decât într-o rețea de transmitere de informații, comunicarea fiind văzută ca inter-relaționare generală (sugerată de Baudrillard în *Sistemul obiectelor* încă 1968) și creatoare de realitate, ceea ce pretinde intervenția transcendenței ca generatoare a unei etici minimale a comunicării. În afară de necesitatea generalizării principiilor etice și deontologice în practicile de comunicare interumană, autorul mai subliniază ca o concluzie optimistă a capitolului prezentat necesitatea antrenării și învățării tehnicilor de comunicare în scopul obținerii armoniei și eficienței în relațiile cu ceilalți. Aceasta se poate traduce printr-un important deziderat uman, cel puțin de la era modernă încoace, acela de a înțelege și a fi înțeles, de a fi recunoscut și apreciat, de a convinge și a reuși în viață pe plan personal, social sau profesional.

Aprofundarea temei propuse prin titlul cărții se face prin investigarea felului în care comunicarea devine factor de structurare a discursului social și existențial, de modelare a comportamentelor individuale și comunitare, percepută fiind ca fenomen ambivalent, deopotrivă de emancipare

a individului și de control. Astfel, comunicarea este văzută ca posibilitate de întâlnire, dialog, de participare civică, dar și de manipulare în sens larg. Autorul preia demonstrația făcută de Aurel Codoban (*Comunicarea construiește realitatea; Semn și interpretare. O introducere postmodernă în semiologie și hermeneutică* - 2001) și amintește seducția și ideologia alături de manipulare ca mijloace prin care comunicarea construiește realitatea afirmând că filosofia are un rol important în calitatea sa de critică a comunicării, deoarece filosofia nu se mai adresează ideilor expuse logic, ci imaginii, manipulării și seducției. Trecând de la rolul socialului și al politicului la filozofie, Aurel Codoban insistă asupra rolului special pe care îl joacă metafora filosofică în constituirea realității. Preluând curentul occidental care propune discutarea transcendenței, metafora filosofică a lumii ca limbaj, ca text, este văzută ca metaforă legată de modul de înțelegere a transcendenței, care în opinia autorului menționat poate fi o transcendență plină, pozitivă, o transcendență goală, negativă, dar și una slabă sau incertă. *Prezența/absența* transcendenței determină înlocuirea cunoașterii de tip simbolic cu cea obiectivă, științifică, ceea ce ar corespunde transcendenței negative sau goale. Textul lumii devine criptic, misterios, rezistent la orice revelare absolută, ceea ce corespunde transcendenței slabe, cale de mijloc care sugerează posibilitatea reconstrucției experienței sacralului într-o lume considerată ca suprafață semnificativă, unde totul este dat în simultaneitate și în care media contribuie din plin la construirea realității.

Sandu Frunză observă că această manieră de interpretare a transcendenței poate părea ca o criză profundă a spiritului religios, ca secularizare a omului contemporan. Această criză afectează instituțiile religioase tradiționale care nu mai sunt capabile să răspundă nevoilor de dezvoltare spirituală a indivizilor și au migrat spre rezolvarea aspectelor sociale cum ar fi activitățile ce presupun ajutorul și îngrijirea bolnavilor, încercând să se adapteze la condițiile societății secularizate a Occidentului. Apărută în societatea bazată pe cunoaștere, depășirea acestei crize ar trebui să se întâmple în societatea bazată pe comunicare. Cercetarea aspectelor legate de criza sentimentului religios instituționalizat, resimțită acut într-o societate din ce în ce mai desacralizată este nuanțată de autor, prin adoptarea dialecticii sacralului și profanului (Mircea Eliade), a căutării sensului existenței și al autenticității condiției umane și a înțelegerii rolului pe care îl are ateismul în construcția simbolică a conștiinței sacralului, în cultura postmodernă. Acest complex de probleme sunt privite de autor cu mai multă seninătate, decât se practică în mass-media sau în mediile religioase, fiind interpretate ca o deschidere a conștiinței postmoderne spre alte experiențe religioase, datorate în mare parte globalizării și proliferării mijloacelor de comunicare în masă care asigură accesul indivizilor la informații din spații altă dată greu accesibile.

Reflecția pe marginea comunicării simbolice prilejuiește o nouă aducere în discuție a textelor filosofului Aurel Codoban (*Tăcerea divină și comunicarea umană*). O ultimă observație a acestui capitol se referă la ideea că în lumea postmodernă divinitatea alege să fie tăcută pentru a lăsa loc comunicării umane. Preluată de la Lucian Blaga, imaginea divinității care se retrage din lume îl conduce pe Aurel Codoban la discutarea excesului de comunicare în societatea postmodernă,

unde totul pare comunicabil, chiar și minunea, enigmele, misterul, totul cu excepția secretului care poate fi interpretat în cheie simbolică ca fiind inexprimabil și incognoscibil. Acum tăcerea divinității pare o formă de recuperare a religiozității, necesară pentru a tempera excesul de comunicare. Acum tăcerea poate deveni un mod de a fi al ființei ca *prezență/absență* și este atributul divinității, singura care poate să spună ceva despre tăcere tăcând. În mod firesc, omului îi revine sarcina de a comunica vorbind, comunicând, dar în strădania sa de a se apropia de divinitate, omul alege să-și construiască realitatea prin comunicare, și să devină astfel creator. Sandu Frunză ne atrage însă atenția că ceea ce creează omul prin comunicare este o cultură de masă care conține printre altele și noile forme de religiozitate, ca noi modalități de raportare la transcendență. Adeseori, în practicile de comunicare, omul societății postmoderne este sedus de promisiunea întâlnirii cu ceva diferit, cu acel *altceva*, cu alteritatea reprezentată de sacru (vezi Rudolf Otto, *Sacralul*). Faptul că seducția, pluralitatea semnificării, speranța unei experiențe existențiale unice sunt întreținute de conținuturile manipulate de mass media ne îndreptățește să acceptăm că, în fapt, comunicarea construiește realitatea.

Următorul capitol analizează comportamentul ritualic al indivizilor în lumea modernă, în mediul profesional al comunicării, mai ales în comunicarea politică, observând ca această situație este posibilă datorită existenței unui fond mitic-arhetipal care este reluat în forme noi, care păstrează configurația vechilor motive mitice, dar sunt încărcate cu noi conținuturi potrivit specificului epocii și societății în care sunt folosite. Rolul mass-mediilor în această ecuație este fundamental deoarece prin ea este realizată o construcție simbolică a realității care stabilește agenda unor grupuri sau chiar populații întregi jucând același rol pe care îl aveau miturile în alte epoci, mai ales în societățile tradiționale: fiind modele de comportament, gândire și acțiune. Mass media asigură participarea individului la valori comune, la o identitate comună generată de asumarea unor structuri și sensuri simbolice împărtășite de toți membri comunității. Mass-media livrează discursul care ordonează lumea, oferă roluri sociale, modele de comportament și un vocabular simbolic, dând posibilitate omului să facă o alegere, sau respingă sau să negocieze sensurile preferate, în maniera prezentată în studiile culturale (vezi Stuart Hall).

Sandu Frunză demonstrează că în postmodernitate, mass media preia rolul instituțiilor premoderne care aveau rolul de păstrare, transmitere și creare a miturilor. Această abordare ne amintește afirmația lui John Fiske despre preluarea funcțiilor mitului și ritualului de către instituțiile media, despre *televiziunea bardică* ca instanță de livrare a unor texte ce beneficiază din plin de narativizarea conținuturilor. Astfel, lipsa metafizicului este substituită de tendința, dorința indivizilor de a trăi experiențe autentice, și de activarea mecanismelor mitologizării realității. Această situație permite omului modern să reconstruiască într-o oarecare măsură experiența sacralului, în condițiile concrete ale vieții individului în societate, participând mai mult sau mai puțin pasiv la fragmentele narative înscenate în diferite formate de producție. Faptul că aceste conținuturi sunt golate de semnificație metafizică favorizează umplerea acestui gol al spiritului cu forme ale culturii de masă, în care elementele kitsch promovează va-

lori comerciale într-o manieră plăcută, relaxantă, de natură să împlinească, oarecum, nevoia de trăire autentică a omului societății postmoderne. Astfel se explică faptul că participanții la spectacolul mediatic formează un public eterogen, în care persoane mai mult sau mai puțin educate, inclusiv membri ai elitelor interacționează cu forme ale culturii de masă. Acest lucru poate părea șocant dacă ne gândim că în societatea modernă exista o distincție clară între cultura elitelor și cultura de masă. Postmodernismul presupune însă o ștergere a diferențelor, amestecul culturii înalte și joase, fragmentarismul, creativitatea și bricolajul ca tehnică de asamblare a conținuturilor variate livrate de produsele media. Păstrarea configurațiilor structurilor mitice în formulele de producție facilitează receptarea conținuturilor de către reprezentanții culturii de masă, indiferenți acum față de cultura clasică și față de asocierea comportamentului și opțiunilor cu formele de manifestare a sacralului, de experimentare a unei realități transcendente. Mass media devine astfel un sistem cultural de construcție a realității cu instrumente specifice comunicării simbolice; ea generează discursuri și produse care prezintă imagini ale lumii în acord cu așteptările publicului. Important pentru autor este faptul că jurnaliștii, comunicatorii nu se pot sustrage acestei invazii a valorilor comerciale; „ei trebuie să găsească un echilibru între ceea ce reprezintă interesul publicului și lucrurile de care publicul este interesat” (p.64). Mass media produce narțiuni fragmentare, deschise interpretărilor, negocierilor și modelărilor din spațiul dialogului social, deoarece în postmodernism nu există un singur adevăr sau adevăr absolut; totul poate fi supus interpretării, poate fi modificat în sensul preferat de participanții la spațiul public. Totuși, produsele media oferă cunoaștere prin intermediul unor modele narative și structuri simbolice subordonate semnificațiilor sugerate de producători. Astfel, prin industriile culturale sunt oferite modele de comportament și reprezentări sociale prestabilite ceea ce reafirmă ideea că jurnaliștii, producătorii media în general nu sunt numai mediiatori, ci și creatori de discurs în spațiul culturii populare. Ei îmbină folosirea structurilor mitice specifice creației culturii de masă cu cele specifice culturii profesionale contribuind la construirea identității personale și de grup. Instituțiile media își elaborează un cod de reguli și norme de comportament specifice profesiei în care funcționează în cadrele unei etici minimale. Valorile în care acești profesioniști media se regăsesc sunt împărtășite publicului prin intermediul produselor create. Acest comportament păstrează asemănări cu încercarea omului societății tradiționale de a pune ordine într-o lume haotică, de a construi un cosmos prin respectarea și repetarea gesturilor și acțiunilor divinității. Astfel jurnaliștii reușesc să construiască o lume în care să se regăsească, contribuie la construirea culturii în care funcționează potrivit propriilor exigențe și orizontului de așteptare a publicului.

Comunicarea politică face obiectul unui alt capitol în care sunt prezentate modele de acțiune ale actorilor politici și instituțiilor în societatea contemporană. Interesantă și cu adevărat merituosă este aici identificarea unor similitudini între modelul pluralist al acțiunii politice în societățile democratice și modelul pluralismului religios, ceea ce demonstrează prezența sacralului în imaginarul politic modern. Analiza relațiilor dintre media, religie și politică presupune un

Lawrence Ferlinghetti

context mai larg ce vizează o mai bună înțelegere a contextelor sociale, politice și economice ale societății postmoderne și a influenței mass media în construirea realității.

Pentru a explica prezența construcțiilor simbolice, a scenariilor, motivelor și ritualurilor în comunicarea politică, autorul aduce în sprijinul demonstrației sale explicații ce au ca finalitate dezvăluirea mecanismelor fenomenului religios. Teza principală propusă de Sandu Frunză se referă la *spațiul median al experienței religioase* care presupune intersectarea sacrului cu profanul, a divinității și a omului, a acțiunilor mitic-ritualice cu capacitatea omului de a le recepta și integra unor construcții menite să ofere sens realității și să asigure individului deopotrivă posibilitatea de a fi spectator și participant în spațiul public. „Constatăm că sacrul se manifestă potrivit capacităților cognitive și experiențiale pe care le au indivizii ce aparțin unei comunități... El se manifestă întotdeauna în categoriile culturale și în maniera în care ființa umană să poată percepe și pricepe acele manifestări”. Această precizare ne amintește că simbolul presupune o convenție, o experiență împărtășită de membrii unei comunități. Deci înțelegerea fenomenului religios și a experienței religioase presupune existența unui construct cultural în care transcendența este sursa mesajelor, structurile simbolice sunt mijloacele de comunicare, iar receptorul este ființa umană care posedă o structură a conștiinței care-i oferă posibilitatea de a percepe și a crea semnificații, formulând un răspuns ca parte a relației de comunicare simbolică. Chiar dacă modernitatea a favorizat înlocuirea omului religios cu omul profan, acesta păstrează încă norme ale comportamentului religios, operând cu construcții simbolice lipsite de componenta metafizică. Formele de supraviețuire a configurației sacrului în societatea postmodernă sunt mitul și ritualul, sub forma narațiunilor simbolice și inițiatice care populează literatura și cinematografia modernă; de asemenea mitul și ritualul sunt prezente în formele de laicizare a spațiului public, fenomen favorizat de procesul secularizării care intervine în civilizația europeană, mai ales în societățile occidentale. Autorul precizează că secularizarea în societățile extra-occidentale se face prin dialog intercultural, interreligios și transcultural. Această situație este de natură să explice tendința indivizilor acestor societăți de a folosi constructe simbolice în spațiul public și o mai mare deschidere spre adevărurile religioase comparativ cu indivizii societăților desacralizate occidentale.

Prezența formelor camuflate ale sacrului în societatea postmodernă este considerată de Sandu Frunză o șansă pe care orice construcție simbolică o dă individului de a se regăsi pe sine, de a se poziționa față de sistemul în care funcționează, față de ceilalți și de a se auto-construi în permanență potrivit imaginarului pe care *spațiul median al experienței simbolice* i-l pune la dispoziție. Adesea, elemente ale comportamentului arhaic pot fi recunoscute în comunicarea orientată spre anumite categorii de public. Nu întâmplător mitologiile politice recuperează în mare măsură elementele esențiale ale comunicării simbolice. Religia și politica fiind considerate consubstanțiale condiției umane, individul postmodern este deschis atât spre creația simbolică, inclusiv trăirea religioasă, cât și spre participarea la ritualurile propuse de comunicarea politică. Din perspectiva politicului, participarea formelor

Lawrence [Monsanto] Ferlinghetti s-a născut la 24 martie 1919 în Bronxville, New York, fiu al unui imigrant italian și al unei franțuzoaice cu ascendență portughezo-sefardă. Poet, librar, editor, activist liberal, pictor, traducător etc., numele lui Ferlinghetti rămîne pentru totdeauna legat de Renașterea literară din San Francisco și de mișcarea/ generația Beat: ambele luînd naștere, dezvoltîndu-se și virusînd mapamondul grație librăriei și, apoi, editurii City Lights (unde publică prima ediție a volumului-cult *Howl and Other Poems*, de Allen Ginsberg, în 1956, o grămadă din operele scandaloșilor beatnici, poezie – subversivă, civică – rusă, italiană, indiană ș.a.m.d.) Dintre propriile sale volume, amintim: *Pictures of the Gone World*, debutul din 1955, și *A Coney Island of the Mind* (1958) – probabil cea mai cunoscută lucrare a sa, din care prezentăm, în paginile de mai jos, poemul *Autobiografie*. (P.L.)

Autobiografie

Duc o viață liniștită
la Mike's Place în fiecare zi
urmăresc campionii
din salonul de biliard Dante
și pe francezii entuziaști de pinball.
Duc o viață liniștită
în zona de Est a Broadwayului.
Sunt un american.
Am fost un băiat american.
Citesc revista American Boy
și am devenit cercetaș
în suburbii.
M-am crezut Tom Sawyer
prindeam raci pe râul Bronx
și-mi imaginam Mississippiul.
Am avut o mănusă de baseball
și o bicicletă American Flyer.
Distribuiam Woman's Home Companion
la cinci după-amiaza
sau Herald Trib
la cinci dimineața.
Încă pot auzi revistele căzând
pe verande pierdute.
Am avut o copilărie nefericită.
Am văzut aterizarea lui Lindberg.
Am privit către casă
și n-am văzut niciun înger.
M-au prins furând creioane
din magazinul Cinci și Zece Cenți
în luna-n care m-au făcut cercetaș-vultur.
Am rețezat copaci pentru CCC
și am șezut pe ei.
Am ajuns în Normandia
într-o barcă cu vâsle ce s-a-ntors invers.
Am văzut armatele instruite
pe plaja din Dover.
Am văzut piloți Egipteni plutind pe nori violeți
negustori ridicând jaluzelele
în plină zi
salată de cartofi și păpădii
la picnicuri anarhiste.
Am citit „Lorna Doone”
și o viață a lui John Most
teroarea industriașului
o bombă pe birou în orice moment.
Am văzut parada gunoierilor

în mijlocul paradei de ziua lui Columb
în spate volubil
pârțâiau trompetiștii.
N-am fost de mult la Cloisters
nici la Tuileries
dar mă tot gândesc
să merg.
Am văzut parada gunoierilor
pe ninsoare.
Am mâncat hotdog pe stadioane.
Am auzit Discursul de la Gettysburg
și Discursul lui Ginsberg.
Îmi place aici
și nu m-aș întoarce
de unde am venit.
Și eu am călărit vagoane de marfă vagoane de marfă.
Am călătorit cu necunoscuți.
Am fost în Asia
cu Noe în Arcă.
Am fost în India
pe când Roma se construia.
Am fost în iesle
cu-n asin.
I-am văzut pe cei de la Eternal Distributor
de pe Dealul Alb
din sudul San Francisco
și Femeia Care Râde, la Luna Park,
în afara casei de distracții
încă rîzând
sub o mare furtună.
Am auzit zgomotul orgiilor
noaptea.
Am rătăcit singur
ca o mulțime.
Duc o viață liniștită
dincolo de Mike's Place în fiecare zi
privind lumea trecând
în pantofii ei ciudați.
O dată am început
să mă plimb în jurul lumii
dar m-am oprit la Brooklyn.
Acel pod era mult prea mare pentru mine.
M-am lăsat prins de tăcere
exil și viclenie.
Am zburat prea aproape de soare
și aripile de ceară mi-au căzut.
Îl caut pe tatăl meu